

свободно от интенциите на предизвикателството, още по-малко се ражда там случайно. Защото същата тази поезия има и съзнанието за творещата сила на погледа. В "Да славим пролетта" сцената на Творението е преповторена почти буквално:

Слънцето съм аз, Мъжът... Победна светлина -
за тебе грее моя поглед, о жена...

Там, където поглежда с любов, Яворовият поетически субект среща очи, изпълнени с музика и благодатно лъчение. Просветлението в живота му идва с вярата и готовността да обича:

И с вяра ще разкрия аз прегръдки,
загледан в две залюбени очи,
и тих ще пия техните лъчи, -
ще пия светлина, лечебни глътки.
И пак ще се обърна просветлен
света да видя цял при ярък ден.

Да се чете Яворов през призмата на идеи, които срещат Хайдегер, Мерло Понти и Хана Арент, е може би твърде рисковано начинание. Възнаграждението за този риск едва ли е по-голямо от пасивите, които той съдържа. Но пък предлага подстъп към едно удивително духовно постижение на поета, скътано между стиховете на "Затмение". Там интуицията за върховното познание, че получавайки битието си като подарък от другаде, сме призвани да даряваме с живот света около нас, гледайки го със съпричастие и любов, е намерила най-адекватната си словесна конкретизация:

Взирай се. Тя тъй ще оживей,
от светла нежност цяла изтъкана...

Бележки

1. В такава насока се тълкува проблемът за виждането или слепотата при Никола Георгиев. Нови насоки на неисторизма в съвременното литературознание (Критическа оценка с оглед творчеството на П. К. Яворов). В: Анализационни наблюдения. Шумен: Глаукс, 1994, с. 145-178; Николай